

MINECRAFT

Návrat piglinů

Matt Forbeck

„To bylo naposled, co jsi mě zklamal, Krittene!“ Velký Bungus vyskočil ze sedadla vyrobeného z černého kamene, o kterém se rád vyjadřoval jako o trůnu, chopil se zlaté sekery a třímal ji před sebou. „Už ani slovo! Počítej s tím, že tě čeká jen záhuba!“

Kritten se schoulil a couval k zadní části síně. Nebylo příliš pravděpodobné, že by se Bungus chtěl zbavit jednoho ze svých nejdůležitějších rádčů, ale piglinský vladař už předvedl podivnější věci. Držet vztek na uzdě nepatřilo mezi Bungusovy nejsilnější stránky.

„Udělal jsem, co jsi chtěl! Zkoušel jsem úplně všechno, co mě napadlo. Ale k ničemu to není!“

„Takže potom mi ani ty nejsi k ničemu! Vypadni odsud pryč a už se nikdy nevracej!“

Kritten zbledl při vyhlídce na to, že by ho vyštvali z bašty a on musel přežívat v Netheru na vlastní pěst. „Tak to bys mě měl rovnou zabít. Bylo by to rychlejší a ne tak hrozné jako toulat se sám pustinami tam venku!“

Bungus pokročil směrem ke Krittenovi, sekery držel pořád před sebou a zatlačoval rádce do kouta. Jak se Bungus přibližoval, Kritten těkal pohledem po strážných hlídkujících u východu ze síně a hledal, jak by utekl.

Strážní se na Bunguse a Krittena ani nepodívali. Ve skutečnosti museli vynakládat značné úsilí, aby se nekoukali, jenže se obávali, že by se Bungusova zlost pak mohla obrátit proti nim.

„Tak pojď sem!“ vyštěkl Bungus. „V tom ti můžu pomoci a klidně tě ušetřím problémů, které tě teď trápí.“

Za normálních okolností by Kritten mohl zůstat v místnosti a přetrpět potrestání, jenže mu stačil jediný pohled do vůdcových očí, aby zjistil, že je zlostí bez sebe. Jestli má tohle přežít, potřebuje se ztratit – a okamžitě.

Bungus naprosto nemohl očekávat, co mu Kritten provede. Rádce skočil proti němu a kopl ho do kolena.

Bungus pustil zlatou sekeru, aby se mohl oběma rukama chytit za koleno. Rozeřval se bolestí. Strážní příběhli z chodby do vchodu, aby se podívali, co se stalo. Když viděli Bunguse, jak leží na podlaze schoulený do klubíčka a skučí, rychle k němu spěchali, jestli mu mohou nějak pomoci.

Toho Kritten využil a prchal. V momentě proběhl východem ven ze sálu a uháněl do nitra bašty. Pátral po místě, kde by se mohl schovat.

Z trůnního sálu se rozlehl poplašný křik, a to znamenalo, že nikde v celém komplexu bašty Kritten nenajde bezpečnou skrýš. Kdyby ho našli, vedlo by se mu zle – také by ho mohli vytáhnout na úplně nejvyšší věž bašty a z ní ho svrhnout dolů do Netheru.

Chtě nechtě si musel přiznat, že nejlepší vyhlídky na budoucnost má jen v případě, když uteče hlavní bránou ven z bašty a zůstane odkázaný sám na sebe. Být vyhnán do Netheru, aby tam přežíval docela sám, bylo hodně kruté, ale pokoušet se o to se zlomenýma nohama by bylo jistě nemožné.

Kritten se plížil místnostmi bašty a kradl všechno, nač narazil a o čem si myslel, že by mu mohlo později, až zůstane docela sám, nějak prospět. Samozřejmě jídlo. Několik modrofialových hub, které se mohly hodit, aby si udržel od těla potulné hogliny. Nějaké netherové bradavice, které se daly využít k různým věcem, zvlášť když je měl u sebe piglin tak chytrý jako Kritten. Těžký vak plný zlata. A zlatá sekera, kterou štípl z Uggubova soukromého pokoje.

Vzal ji, i když ve skutečnosti příliš dobře nevěděl, jak se taková věc používá.

Krittenovi se podařilo v hierarchii piglinů vyšplhat dost vysoko jen díky tomu, že byl chytrý. Většině piglinů – aspoň jak to viděl on – nešlo o nic jiného než o moc. S oblibou jeden druhého tyranizovali hrubou silou a největší tyran ze všech se nakonec dostal do čela klanu – ovšem jen do doby, než se objevil ještě horší surovec.

Brutální síla pro ně znamenala víc než cokoli jiného, pro Krittenu však ne. Rádce byl malý, slabý a nijak valně si nevedl ani s nejoblíbenější piglinskou zbraní – kuší. To všechno dohromady v jeho případě vylučovalo, že by se

dokázal prosadit silou svalů. Takže mu zůstávala jediná možnost – využívat mozků. Proto vynakládal velké úsilí při pilném studiu a přemýšlení, které mu udržovaly mysl ostřejší než kterákoliv zbraň.

Až dodnes mu to připadalo jako skvělá strategie.

Kdyby Kritten chtěl poroučet ostatním, nemohl se opírat o nevalné fyzické předpoklady, a proto si našel obrovského silného piglina a toho podporoval svým důvtipem. Než se připojil k Bungusovi, neměl ten kruřas vyšší ambice než zmlátit jiné pigliny a sebrat jim jídlo. Jakmile ho začal Kritten vést, vypracoval se Bungus z obyčejného tyрана ve vládce nad celou baštou a všemi pigliny v ní.

Náčelník byl Krittenovi za jeho pomoc dlouho vděčný. Dobře si uvědomoval, že by to nikdy nedokázal dotáhnout až na vůdce klanu, kdyby při sobě neměl chytrého rádce. Teď, když se vyšplhal na samý vrchol zdejší společenské pyramidy, těžkosti vládnutí pomalu převažovaly nad prospěchem, který mu vůdcovská pozice přinášela, a Bungus na vděčnost rychle zapomněl.

Zkrátka místo ní nastoupila podezřívavost a momentálně dokonce neskrývané nepřátelství.

Kritten to neměl Bungusovi za zlé. Naopak si vyčítal, že takový vývoj nedokázal včas předvídat. Něco podobného mohl očekávat a měl přijít na způsob, jak tomu zabránit, nebo zařídit Bungusovo vystřídání dřív, než věci dospěly k tomuto stavu.

Tedy nebyla to tak docela pravda. Existoval ještě další piglin, jemuž Kritten připisoval odpovědnost za změnu, která se udála s Bungusem: Uggub.

Ten coby Bungusův zástupce po celou dobu svému šéfovi špital do uší jevodatě lži mřící proti Krittenovi. Očividně se chtěl Bunguse zbavit a ujmout se velení v baště místo něho, ale v tom mu Kritten pořád stál v cestě. V jednom kuse Bunguse rozčiloval varováními a stížnostmi, zatímco Uggub jako viníka všech potíží označoval automaticky Krittena, i když ten byl většinou zcela bezúhonný.

Naneštěstí na to Kritten nepřišel dost včas, aby tomu mohl nějak předejít. Teď uvažoval, jestli náhodou Uggub není daleko chytřejší, než se jeví. Možná ne ve smyslu knižních vědomostí nebo chápání nových věcí, ale v rozsahu základní piglinské mazanosti určitě ano.

Takže Kritten bude muset vymyslet novou strategii, jak se s podobnými případy vypořádat – pokud se mu ovšem podaří přežít.

Sebral všechno, co dokázal unést, i když zdaleka ne tolik, kolik by skutečně potřeboval, a směřoval k východu z bašty. Síněmi pevnosti se pořád ještě nesl zuřivý Bungusův řev a všichni, které Kritten viděl, spěchali do trůnního sálu, aby se podívali, kvůli čemu mohl vzniknout takový zmatek. Žádný z nich se ho nepokusil zastavit.

Totíž do chvíle, kdy došel k hlavní bráně.

Tam stál Uggub s rukama překříženýma na prsou a čekal na něho. Mohutný piglin úplně blokoval východ, a když spatřil Krittena, zašklebil se a vyštěkl: „Kam tak spěcháš?“

„Jenom plním rozkaz!“ zalhal Kritten a v té chvíli si blahopřál, že Uggubovu sekeru schoval do batohu. „Nedokázal jsem vyřešit poslední problém, na který narazil Velký a Mocný Bungus, a tak mě vykázal z bašty!“

Uggub si prohlížel Krittena od hlavy k patě a zkoumal věci, které nese. „A Bungus ti dal všechno tohle vybavení jako dárek na rozloučenou?“

Kritten na Ugguba zafrkal, aby mu dal najevo, jak je pitomý, a zároveň naznačil, že právě to Velký Bungus udělal: věnoval svému rádci všechny tyto věci, aby od něho měl pokoj. „Myslíš, že je tak jednoduché se mě zbavit? Copak neznám všelijaká tajemství, která by Velký Bungus raději chtěl uchovat nevyzrazená? Náš velký vladař mě možná v této chvíli nenávidí, ale to neznamená, že vůči mně nemá žádný respekt!“

Uggub udiveně zvedl obočí, protože to na něho chtěj nechtěj udělalo dojem. „Nemyslel jsem, že máš takovou kuráž.“

„Ano, ano, já jsem plný překvapení.“

Kritten se protlačil kolem Ugguba a obr mu dokonce ustoupil z cesty. Kritten netušil, jestli to udělal z obav nebo z respektu, či prostě jen z úlevy, že konečně zvítězil nad svým největším soupeřem, pokud šlo o Bungusovu pozornost a vliv na hlavu klanu.

Buď jak buď, Uggub uvolnil Krittenovi cestu, aby mohl projít. Malý rádce vyšel z bašty a snažil se budít dojem, jako by mu celá pevnost patřila a má v plánu se sem jednoho dne vrátit, aby si ji vyžádal zpět od piglinů, kteří ji pro něho hlídají.

Potom se přece jen našel někdo, kdo znal pravdu o způsobu Krittenova rozloučení s Bungusem, protože z hlásky na vrcholu bašty někdo křičel: „Je to Kritten? Zastavte ho! Velký Bungus ho chce mrtvého!“

Kritten se ani neobtěžoval ohlédnout, jak se na to zatváří Uggub. Rozběhl se a letěl, jako by se neměl nikdy zastavit.

* * *

Kritten sprintoval pryč od bašty a z hradebních ochozů za ním vyletěly šipky z kuší, ale všechny dopadly vedle. Jestli to byl záměr nebo jen náhoda, těžko říct, ale radce nezasáhla ani jediná střela, i když jedna ho minula tak těsně, že mu proděravěla batoh.

Kritten se nepokoušel šipkám vyhýbat, což by bylo stejně prakticky nemožné. Jen sklonil hlavu a s nosem nataženým dopředu se hnál pryč tak rychle, jak ho krátké nohy nesly.

Nebylo to ostatně poprvé, kdy si Kritten přál, aby víc vyrostl. Být chytrý je výborné, ale v té chvíli by rád vyměnil kousek mozku za delší a rychlejší nohy.

Skutečnost, že byl venku z bašty a docela sám v Netheru, by ho za normálních okolností děsila, ale zůstat v baště se všemi těmi pigliny by bylo nepochybně mnohem horší. Nejspíš by měl mít strach, že je tak sám, ale to ho napadlo, až když doběhl daleko mimo dostřel kuší.

Co nejrychleji si potřeboval najít nějaký úkryt, a nejen proto, aby se schoval před Bungusovými poddanými. V Netheru se pohybovalo množství mobů, kteří by ho mohli chtít na potkání zabít, takže nejlepší obranou proti nim bylo hlavně předejít tomu, aby si ho všimli.

Bašta Velkého Bunguse – totiž ta, kterou získal s Krittenovou pomocí – byla jednou z nejlepších pevností široko daleko. Ležela v karmínovém lese, který jí zaručoval lepší ochranu, než kdyby stála v otevřených pustých pláních Netheru. Vysoké, krvavě rudé houby, které tvořily valnou část lesa, poskytovaly Krittenovi spoustu úkrytů před šípy a měkké světlo vydávané světelnými bloky, jež se vyskytovaly ve velkých houbách, mu dovolovalo snadno procházet tmavorudou mlhou, která se v těch místech tvořila. Nesměl ovšem zapomínat na to, aby se ujistil, že se za těmi obrovitými houbami neschovává nic, co by po něm mohlo skočit.

Kritten si našťástí už dávno našel čas prozkoumat prostor kolem bašty. Tehdy myslel na to, že by bylo dobré se přesvědčit, jaká nebezpečí by mohla

číhat poblíž pevnosti, aby piglinové vymysleli nějaký způsob, jak se jich zbavit. Kdesi v koutku mysli však Kritten počítal i s tím, že by bylo záhodno prohlédnout si možné únikové cesty, kdyby se v baště všechno nějak pokazilo.

Nikdy ho nenapadlo, že by se Velký Bungus mohl obrátit proti němu, a za to se trochu styděl. Příliš sázel na to, že právě on zařídil Bungusovi cestu až na vrchol. Vůdce klanu závisel na rádci, jako byl Kritten, a bez něho by zůstal úplně bezradný.

Ovšem teď vyšlo najevo, že Bungus to vidí poněkud jinak.

Možná si Kritten dovolil ten luxus, že nechal své ego příliš nabobtnat. Žil si velmi pohodlně v soukromých pokojích, které měl v baště vyčleněné, až moc si zvykl pohybovat se na vrcholu piglinské hierarchie. Nepřiměřeně mnoho času věnoval pátrání po nebezpečích, která číhala venku, a nenapadlo ho porozhlédnout se po tom, co by ho mohlo ohrožovat uvnitř bašty.

Ještě že si Kritten už před několika měsíci našel dobrou skrýš, která jednak ležela mimo dohled piglinů z bašty, ale zároveň poskytovala alespoň částečnou ochranu před ostatními hrozbami. Teď bylo jen třeba se do ní dostat.

Jak se ukázalo, nebylo to nijak obtížné. Zmatek v baště upoutal pozornost většiny mobů potulujících se okolní krajinou, takže se seběhli kolem, hemžili se pod hradbami a byli zvědaví, co se děje. Díky dlouhé zkušenosti zůstávali mimo dostřel kuší z hradeb, což ale nebránilo tomu, aby se několik piglinů vypravilo na střelecké ochozy s úmyslem vyzkoušet štěstí a vypálit na ně pár šipek.

To všechno hrálo Krittenovi do karet – nebezpeční mobové se zajímali o dění v baště a malý rádce mezitím mohl vyhledat svůj tajný úkryt, o němž doufal, že tam pořád ještě je. Našel ho. Nebylo to nic lepšího než díra do země obklopená velkým čtvercem pařezů po obřích houbách. Napřed se ujistil, že se tam mezitím neusídlilo něco jiného, pak zalezl dovnitř a nakonec si s úlevou vydechl.

Po nějaké době se Kritten uklidnil natolik, že zase vnímal srdce bušící mu v hrudi, jako by se chtělo prodrat ven. Až do té chvíle ho svíral záchvat příšerné paniky a neměl ani pomyšlení, aby se staral o něco jiného, než jak uniknout jisté smrti. Zachovat se po celý ten čas při zdravém rozumu bylo dost vyčerpávající a říkal si, že by si mohl později jen chvíličku zdřímnout.

Obklopený ukradenými věcmi začal přemýšlet o tom, jaké další kroky by měl podniknout. Nebylo možné jen tak se přestěhovat do téhle jeskyňky a žít v ní jako poustevník. Nakonec mu dojde jídlo a stejně bude muset vyjít ven. Až ta nutnost nastane, udělá to s větším klidem, když bude mít kam se vrátit.

V Netheru žili i další piglinové, to Kritten dobře věděl. Někteří obsadili jiné bašty, totiž ty, které mocní potulní mobové nestačili obrátit v rozvaliny. Třeba by Kritten mohl takovou baštu najít a požádat, aby ho vzali k sobě.

Většina piglinů z širokého okolí, a zvláště vůdcové klanů, znala Krittena jako rádce Velkého Bunguse. Napadlo ho, jestli by s nimi nemohl vyměnit něco ze svých znalostí za trochu jejich laskavosti.

Rádce jen zaskuhral při představě, že by nějaký jiný piglin dokázal být laskavý. Oni toho prostě nebyli schopní, protože v jejich srdcích se nenašel ani ždibec dobroty. Kritten by jim musel oplátkou něco nabídnout, a něco hodně cenného. Velice cenného. Jako například pořádnou hromadu zlata – ale to by mu sebrali i tak a nic by za ně nezískal.

Nejbližší klan, jak se zdálo, měl v oblibě bourat mizerně zbudované stavby a přihlížet, jak se hrouť k zemi. Třeba by jim Kritten mohl poradit, že je lepší nechat takové budovy stát, ale rádce si nebyl jistý, jestli by to dočasný klan ocenil.

U druhé nejbližší piglinské tlupy zase panovala taková příchyllost k obřím houbám z karmínového lesa, až to vypadalo, jako by je uctívali. Naneštěstí součástí tohoto uctívání bylo, že se nikdy nečistili, a Krittenův nos byl příliš citlivý na to, aby se s tím dokázal vyrovnat.

Jiný klan se toulal po kraji a jezdil na hoglinech skrz lesy z jednoho místa na druhé jako horda kočovníků. Potíž by spočívala v tom, aby je vůbec našel, a navíc si Kritten zvykl mít nad hlavou poctivou střechu.

Piglinové byli chamtivci a v okamžiku, kdy by Krittena zahlédli, by okamžitě přesně věděli, v jak zoufalé situaci musí být. To, co se mu podařilo odnést z bašty Velkého Bunguse, by zdaleka nestačilo. Zlato, které měl při sobě, by je možná pohnulo k tomu, aby vyslechli, co ho potkalo, ale nový domov mezi nimi by za to nepořídil.

Musel by takovému hypotetickému piglinskému vůdci nabídnout něco víc.

Například něco jako zradit Velkého Bunguse!

Kritten poznal Bunguse jako nikdo jiný: věděl o jeho silných i slabých stránkách a měl povědomí o každíčkém koutku jeho bašty. Kdyby nějaký ambiciózní piglinský náčelník chtěl baštu napadnout a potřeboval by zajistit, aby to Bungus nevytušil, mohly by pro něho být informace od Krittena neocenitelné. Kritten mohl místo pytle zlata nabídnout způsob, jak se dostat k veškerému zlatu, které ukrýval Bungus. Až do posledního kousíčku.

Vlastně by mohl vyjednat, že za takové informace se stane rádcem útočníka, což by znamenalo znovu získat vážené postavení a moc, navíc přímo v dobyté Bungusově baště. Tak by se Kritten dokázal vrátit na zaslouženou pozici, kterou si vydobyl těžkou prací a vychytralostí. Jediný rozdíl by spočíval v tom, že pánem bašty by byl někdo jiný než Bungus.

Tentokrát už by Kritten neudělal takovou chybu jako s ním. Byl by ostražitý i k možnosti vnitřní zrady. Podnikl by kroky, aby předešel tomu, že ho někdo v budoucnosti připraví o výsadní postavení.

Takže teď je třeba najít správného piglina, který to dokáže uskutečnit.

Při této uspokojivé a příznivé myšlence mu klesla hlava.

Nedlouho potom ho probudilo, že ho někdo popadl za předeek košile a vytáhl ven z díry, v níž se schovával.

Útočník ho přehodil přes balvany, které maskovaly vchod do skrýše, a při dopadu na zem si Kritten vyrazil dech. Ležel v prachu a snažil se znovu nadechnout, ale v té chvíli útočník přeskočil tytéž balvany a přistál přímo před rádcem. Tyčil se na ním a jeho obrys zastíňoval slunce.

Byl to Uggub a pobaveně se chechtal.

Mohutný surovec se naklonil nad Krittena a zabodl mu do hrudi velikánský prst. „Myslíš si, žeš pobral všechen rozum, co? Že jsi chytřejší než jakýkoli jiný piglin. Chytřejší než Velký Bungus. Dokonce chytřejší než já!“

„Ne, počkej...“

Ale Uggub ještě neskončil. „No, možná i jsi. Ale jsi taky ohromný hlupák. Kdybys měl rozum v hlavě, tak bys za sebou nenechával stopu, která mě dovedla rovnou sem. A nebyl bys takový slaboch, že bych tě mohl prostě přivléct zpátky!“

Kritten nebyl schopen uvěřit, že by Uggub jako stopař vůbec stál za zmínku. Ve skutečnosti se tenhle buran většinou zdál docela bezradný, když měl dojít z jednoho konce bašty na druhý. Pořádný ořes Krittenovi připravilo už to, že Uggub dokonce vyšel ven z hradeb, aby ho pronásledoval, nemluvě o tom, že ho nakonec opravdu našel.

„Ale jak...“

Uggub zatřásl Krittenem tak, že nebyl schopen otázku dokončit, načež popadl rádce za nohy, zvedl ho do výšky a znovu jím zatřásl, takže bylo zřejmé, oč se mu jedná. Krittenovi se hlava kymácela těsně nad zemí a nemohl si nevšimnout, jak to obr myslel s tou stopou, kterou po sobě zanechal. Spatřil dlouhou řádku kousků netherových bradavic, které se válely v prachu právě na pěšině, po níž spěchal do úkrytu.

Nešlo mu však na rozum, jak se tam dostaly. Co ho zradilo? Myslel si, že se chová nanejvýš opatrně. Určitě by za sebou takhle nenechával kousky bradavic, no ne?

Pak z jeho prostřeleného batohu vypadl další úlomek té ošklivé houby, trefil ho do obličeje a Kritten pochopil.

Šipka, která přiletěla z bašty a probodla jeho batoh, protrhla také pytlík s netherovými bradavicemi, a jak utíkal k úkrytu, trousil je za sebou. Nechával tak stopu, kterou dokázal sledovat i blbec jako Uggub.

Kritten by se nejraději plácl dlaní do čela, že si toho nevšiml dřív, než bylo pozdě, ale na to byl až příliš vyvedený z míry. Ještě se to zhoršilo, když ho Uggub zaslechl, jak rádce zavzdychal ve chvíli, kdy si uvědomil svou chybu. Surovec se hlasitě rozchechtal, a jak držel Krittena za kotníky, přehodil si ho přes rameno a vlekl zpátky k pevnosti, aniž by ho zajímalo, že malý piglin naráží hlavou do každého kamene, hrbolu a povaleného kmene, které se v karmínovém lese nacházely.

„Ty jsi ohromný idiot, víš?“ prohlásil Uggub. „Problém není v tom, že bys byl chytrý. V porovnání s většinou piglinů jsi možná génius. Jenže legrační na tom je, že si o sobě myslíš, že jsi o moc chytřejší, než doopravdy jsi.“

Nato mohutný piglin zachrochtal, ale jak Kritten pořád do něčeho narážel hlavou, nemohl se dostatečně nadechnout, aby odpověděl. Takže jen poslouchal příšerný chechot.

Nakonec Uggub znenadání zastavil. „Tohle by mohlo stačit!“

„Co se děje?“ V té chvíli už byl Kritten tak potlučený, že skoro upadl do bezvědomí. „Kde jsme?“

To místo nevypadalo, že by byli v baště nebo někde v jejím blízkém okolí. Kritten čekal, že ho Uggub dovleče zpátky do pevnosti a předhodí Velkému Bungusovi, aby slyšel, jak vůdce klanu bude vynášet trest. V dané situaci by Krittena nepřekvapilo, kdyby ho čekala poprava. Pokud by ho Bungus chtěl jenom vykázat z bašty, rádčův úprk by to vlastně vyřešil.

„Nedám ti příležitost, abys Bunguse chlácholil a nějak se vyžvanil z trestu!“ řekl Uggub. „Už se ti to podařilo mockrát, ale dneska ne.“

Pak Uggub shodil Krittena z ramene, chytil ho zase za nohy a držel hlavou dolů. Rádce zjistil, že tupý obr stojí na samém okraji jakési propasti. Otvírala se už za hranicí karmínového lesa, v místech, kde začínal nekonečný děsivý kraj netherských pustin. Na dno jámy nebylo vidět, protože se ztrácelo ve tmě, ale i tak se zdálo, že pád do takové hloubky musí skončit tragicky – tím spíš, pokud ho tam Uggub opravdu hodí!

„Dneska je konec s tvými triky!“ prohlásil ještě Uggub. „A s tebou taky.“

„Ne!“ řval Kritten. „Ne, ne, ne!“

A ječel celou dobu, co padal dolů.

Překlad Jan Mrlík